

Birlik İmgeleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Pet. 2:9; Çık. 19:5, 6; Ef. 2:19-22; 1. Kor. 3:16,17; 1. Kor. 12:12-26; Yu. 10:1-11; Mez. 23.

HATIRLAMA METNİ: “Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir” (1. Korintliler 12:12).

Kutsal Kitap'ı okuyan herkesin de bildiği gibi, buradaki imgeler ve semboller kelime anlamlarından daha büyük gerçeklere işaret eder. Mesela, bütün Kutsal Kitap'taki kurban sisteminin özü, bir anlamda, daha büyük bir gerçekliğin simgesidir: İsa ve tüm kurtuluş planının.

Kutsal Kitap'ta bazen su, ateş, rüzgâr gibi en temel elementlerden ve daha pek çok başka türden imgeler kullanılmaktadır. İçerisinde kullanıldığı konu bağlamında, bunlar ruhsal ve teolojik gerçekler içeren imgelerdir. Örneğin, İsa'nın dediği gibi, “Yel dilediği yerde eser; sesini iştirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir” (Yu. 3:8), yel Kutsal Ruh'un bir sembolü olarak kullanılmıştır.

Kutsal Kitap, Allah'ın onu dünyanın önünde tezahür etmesi için bir araya getirmiş olduğu kilisede bulduğumuz birliği tanımlamak adına bir dizi imge kullanır. Her bir imge özünde tamamlanmamıştır. Bunun yerine, bir bütün olarak, bu imgeler kilisenin Allah ile olan ilişkisi, üyelerin birbirleriyle olan ilişkileri ve kilisenin bir bütün olarak toplumla olan ilişkisi gibi kilise birliği ile ilgili birçok şeyi ortaya koymaktadır.

Bu haftaki çalışmamız, bazı imgeleri ve Mesih'teki birlik hakkında bize ne açıkladıklarını inceleyecektir.

*10 Kasım Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Allah'ın Halkı

1. Petrus 2:9; Çıkış 19:5, 6; Yasa'nın Tekrarı 4:20; ve Yasa'nın Tekrarı 7:6'yı okuyun. Bu ayetler, Allah'ın halkının özel durumu hakkında ne diyor?

Kilise insanlarla ilgilidir, ama herhangi bir insanla değil. Kilise, Allah'a ait olan, Allah'ı Baba ve Kurtarıcı olarak kabul eden, Mesih yoluyla kurtarılan ve O'na itaat eden halktır. Bu imge, Allah'ın, kurtuluş planının öne sürülmesinden bu yana yeryüzünde bir halkı olduğunu ve Eski Ahit'teki İsrail ile Yeni Ahit'teki kilisenin arasında sürekliliğin devam ettiğini vurgulamaktadır. Adem zamanından, Tufan öncesi ve sonrası atalardan ve İbrahim'den bu yana, Allah, dünyaya olan sevgisi, merhameti ve adaletinin temsilcileri olmaları için halkıyla bir antlaşma yaptı.

Allah'ın halkı “seçilmiş soy”, “Kral'ın kâhinleri” ve “kutsal ulus” olarak anılır. Bu terimler, özel bir amaç için ayrıldıklarını gösterir: “Sizi karanlıktan şaşılmalı ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz” (1.Pet. 2:9). Bu, aynı zamanda, Mısır'dan Çıkış 34:6, 7'de de açıklandığı gibi Allah'ın yüce karakterinin tanımının bir yansımasıdır. “Tanrı, O'nun değerli karakter özelliklerini yansıtmaya, iyiliğini ve merhametini tüm insanlara ilan etmesi için kiliseyi kendi özel mülkiyetine aldı.”— *The SDA Bible Commentary*, cilt 7, s. 562.

Yasa'nın Tekrarı 7:6–8'i okuyun. Allah'ı, İbrahim'in soyundan gelenleri O'nun halkı olarak seçmesi konusunda harekete geçiren şey neydi? Bu, bugün hâlâ nasıl yürürlüktedir?

Belki de kendimize şöyle sorabiliriz, Bugün hangi ülke “kutsal ulus” (kilisenin başka bir benzetmesi) etiketini hak ediyor? Hiçbiri. Bütün uluslar ve etnik gruplar, Allah'ın sevgisini ve lütfunu hak etmeyen kişilerden oluşur. Kutsal Kitap bizleri kutsal insanlar olarak adlandırsa da, Kutsal Yazı aynı zamanda İsrail'in seçilmesinin ve kurulmasının tamamen Allah'ın sevgisine dayandığını ve insanoğlunun O'nun önüne getirebileceği herhangi bir erdemine dayanmadığını öğretir. Allah'ın halkının oluşumu –ulusal ölçekte günah ve döneklige rağmen– bir yaratılış sevgisinin eylemidir ve Allah, İbrahim'e olan sözünü tutacak, onun tohumu Mesih aracılığıyla, Kendi halkını kurtaracaktır. Tıpkı Allah'ın halkının seçilmesi, O'nun lütfunun bir eylemi olduğu gibi, onların kurtuluşu da öyleydi. Bu tema, bize Allah'ın hak etmediğimiz lütfunda ortak kökenimizi hatırlatır.

“Allah'ın halkı” olsak bile, kurtuluşumuzun kutsal hakikatinin kendimiz için yapabileceğimiz şeylerde değil, Mesih'in bizim için yaptıklarına dayandığını niçin daima ön planda tutmalıyız?

Allah'ın Ev Halkı

Yeni Ahit'te Allah'ın halkının bir başka imgesi de Allah'ın evi ya da ev halkıdır. Kilisede insan ilişkilerinin karmaşık ve birbirine bağlı doğasını vurgulayan taşlar ve binalar metaforudur. Petrus Hıristiyanlara “diri taşlar” (1. Pet. 2:5) olarak değinir. Bu metafor ayrıca bir kalıcılık ve sağlamlık vasfı da içerir.

Efesliler 2:19–22’yi okuyun. Pavlus bu ayetlerde hangi ana fikirleri vurgulamaktadır? Bu imge bize kilisedeki birlik hakkında ne anlatıyor?

Bu ayetlerde, Pavlus kilisenin iki imgesini birleştirir: biri hareketsiz, bir ev veya bina; diğeri canlı, insanlardan oluşan bir ev halkı.

Bir taş tek başına çok değerli değildir, ancak diğer taşlarla birleştirildiğinde, hayatın fırtınalarına dayanabilecek bir yapı haline gelir. Hiçbir Hıristiyan tek başına bir taş olamaz, ancak Allah'ın ev halkı paydaşlığında başkalarıyla birlikte olmalıdır. Bir yapının sağlam olması için güçlü bir temele dayanması gerekir. İsa Mesih bu temeldir ve Allah'ın hanesinin “köşe taşıdır” (ayrıca bkz. 1. Kor. 3:11). Kilise, aynı zamanda Mesih'i kendi faaliyetlerinin köşe taşı yapmadıysa, var olmaya devam edemeyecektir. Kilise aslında İsa Mesih'le ilgilidir: O'nun hayatı, ölümü, dirilişi ve dönüşüyle. Kilise, İsa hakkındaki müjdeyi dünyayla paylaşmak için bir araya gelmiş bir inanlı topluluğunu oluşturur. Kilisenin gündemi İsa'dır: kim olduğu, bizim için yaptığı, içimizde ne yaptığı ve O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden herkese sunduğu şeydir.

Ev halkı imgesi de çok anlamlıdır. Bu, insanların kendi aralarında sahip oldukları ilişkilere dayanıyor. Baba ve anne, erkek ve kız kardeşlerin bilinen imajıdır. Aile üyeleri arasındaki bağlar güçlü olabilir ve beraberinde getirdiği sadakat çoğu zaman diğer tüm dış bağları aşar. Sadakat, birliğin büyük bir parçasıdır, çünkü sadakat olmadan herhangi bir birlik nasıl mevcut olabilir ki?

Bu imge kiliseyle nasıl bağlantılıdır? Kilise üyeleri de büyük bir ailenin parçasıdır. Bizler, yalnızca ortak atamız Adem aracılığıyla insan ailesine ait olmakla kalmayıp, aynı zamanda, İkinci Adem, İsa ile ortak “yeni doğuş” deneyimimiz aracılığıyla birbirimize bağlıyız. Böylelikle, yalnızca ortak olan doktrinsel gerçeklerden dolayı değil, aynı zamanda İsa'da yeni bir yaşama sahip, dönüştürülmüş ruhlar olma deneyiminde de birlikteyiz.

Ne yazık ki, herkes kendi ailesiyle iyi bir deneyime sahip değildir. Bu nedenle, bu imge onlar için çok önemli olmayabilir. Yine de, nasıl bir kilise olarak bu insanların hiç sahip olmadıkları bir aile olabiliriz?

Kutsal Ruh'un Tapınağı

Pavlus'un kullandığı başka bir bina imgesi ise, Allah'ın veya Kutsal Ruh'un tapınağıdır. Pahalı ve değerli bir bina imgesidir. 1. Korintliler 6:19'daki Kutsal Ruh'un tapınağı olarak kişinin bedenine atıfta bulunduğu imge ile birlikte, Pavlus bu imgeyi 1. Korintliler 3:16, 17'de kadim Yakın Doğu'nun en kutsal ve kıymetli yapısına, Allah'ın tapınağı'na gönderme yapmak için kullanır.

1. Korintliler 3:16, 17'yi okuyun. Kilise'nin Kutsal Ruh'un tapınağı olması ne anlama geliyor? 17. ayette ne hakkında uyarıda bulunuyor?

Tabii ki, Pavlus kiliseye atıfta bulunurken, Allah için fiziksel bir tapınak veya ikamet yeri olduğunu aklından geçirmiyor. Yeni Antlaşma'nın Grekçesi, bir kişiye atıfta bulunmak için tekil "siz" ile birçok kişiye atıfta bulunmak için çoğul "siz" arasında bir ayırım yapar. Bu durumda ikincisidir. Bu metafor, toplu bir varlığı ifade eder: Korint'teki Hıristiyanlar, Kutsal Ruh'un tapınağını oluştururlar ve ruhsal anlamda Allah, onların arasında ikamet eder.

Pavlus için Allah, Hıristiyan paydaşlığı içinde ikamet eder; dolayısıyla, bu paydaşlığı yok etmeye çalışan herkesi yargının sonuçlarına uğrayacağına dair uyarır. İmanlıların birliği, bu paydaşlığın ve Allah'ın o tapınaktaki varlığının merkezindedir. Bu ayet genellikle kişinin fiziksel bedenine bakması anlamında kullanılsa da (ki bu da elbette Hıristiyanların yapması gereken bir şeydir), Pavlus'un burada açıklamaya çalıştığı belirgin husus bu değildir. Onun mesajı, bunun aksine kilisenin birliğini yok edeceklere bir uyarıydı.

Bu bölümde daha önce, Pavlus, birlik üzerindeki zorluklar olarak gördüğü şeye atıfta bulundu: "Aranızda kıskançlık ve çekişme olmasın" (1. Kor. 3:3). Bu tutum ve davranışlar, Hıristiyan birliği için gerçek tehditler oluşturur ve Allah'ın tapınağından varlığını çekmesine neden olur. Başka bir deyişle, kilisedeki çatışmalar Allah'ın tapınağını tahrip edebilir. Bu nedenle, üyelerin kendi birliğini tehdit eden tutum ve davranışları ortadan kaldırmasını istiyor.

Kilisede çatışmalar olduğunda, Pavlus'un Korintlilere tavsiyesi bugün hâlâ geçerlidir: "Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin" (1. Kor. 1:10).

Kıskançlık, çekişme ve bölünme—bunlar sadece Pavlus'un günlerinde kilisenin karşılaştığı problemler değildir. Onlarla bugün de karşılaşırız. Her birimizin bu sorunları, birliğimizi tehdit edecek tarzda çözmeye çalışırken üstlendiği rol nedir?

İsa'nın Bedeni

Belki de kilisenin en bilindik imgesi ve çeşitli parçalarının birliği konusunda en güçlü belirteç, Mesih'in bedenidir. “Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. . . Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz” (1. Kor. 12:12, 27).

Bir beden, her biri farklı işlevi ve sorumluluğu olan birçok farklı parçadan oluşan tek bir birim olduğu gibi, Mesih'in bedeni olarak kilise de böyledir.

1. Korintliler 12:12–26'yı okuyun. Pek çok parçadan oluşan bir bedenin bu imgesi yerel topluluğunuzda nasıl uygulanabilir? Yedinci–Gün Adventist Kilisesi gibi dünya çapında bir topluluğa nasıl uygulanabilir?

Pavlus'un 1. Korintliler 12'deki öğretisi, gerçek Hıristiyan birliğinin sadece çeşitlilik içinde olmadığı ve özellikle çeşitliliğe *karşın* olmadığı, *çeşitlilik yoluyla* olduğu gerçeğini aktarmaktadır. Bu çeşitlilik ifadelerinin kaynağının Kutsal Ruh olması bizi şaşırtmamalıdır. İnsan vücudu hem inanılmaz derecede birleşik, hem de inanılmaz çeşitlilikte olduğu gibi, ideal olarak Mesih'in bedeni de böyledir, Mesih'in bedeninin bütünlüğünü ve zenginliğini ifade eden bu çeşitliliktir.

Bu imge bizi bir kilise olarak doğrudan ilgilendirir. Geçtiğimiz on yıllar boyunca, Yedinci–Gün Adventist Kilisesi büyük bir hızla büyüdü. Yedinci–Gün Adventist Kilisesi, neredeyse akla gelebilecek her türlü özgeçmiş, kültür ve çevreden gelen insanlardan oluşur. Etnik, ırksal, kültürel, eğitimsel ve yaş farklılıklarımızın Mesih'te bizi bölmesine izin verilmemelidir. Bilakis, bu çeşitlilik Kutsal Ruh tarafından birlik için bir güç olarak şekillendirilmeli ve bu farklılıklara rağmen, hepimizin Mesih'te bir olduğumuz gerçeğini ortaya çıkarmalıdır.

Gördüğümüz gibi, çarmının dibinde kim olduğumuza ya da nereden geldiğimize bakılmadan hepimiz eşitiz. Çevremizdeki dünya gittikçe parçalanmış hale gelirken, kilise çeşitlilikteki birliğin ulaşılabilir olduğunu kanıtlamalıdır. Allah'ın halkı, müjdenin şifalı ve uzlaştırıcı gücünü gösterebilir.

Şaşırtıcı bir şekilde Pavlus, bu idealin nasıl gerçekleştirilebileceğini anlatıyor. “Çünkü Mesih bedenin kurtarıcısı olarak kilisenin başı[dır]” (Ef. 5:23). “Bedenin, yani kilisenin başı O'dur” (Kol. 1:18). Her inanan Mesih'e ruhsal olarak bağlı olduğu için, tüm beden aynı yiyeceklerle beslenir. Allah'ın Sözü'nün, Söz'de öğrendiklerimize itaat etmenin ve Mesih'in bedeninde birlik için dua ve ibadetlerin ortak deneyimlerinin önemini bundan daha fazla vurgulayamayız.

Koyun ve Çoban

Yuhanna 10:1–11'i okuyun. Kilisenin bu metaforunun hangi yönü bir koyun sürüsü olarak birlikten söz eder? Ayrıca bkz. Mezmurlar 23.

Büyük şehirlerin modern dünyasında, her türlü hayvancılıkla uğraşanları görmek çok nadir bir hal aldı. Çoğu kimse günümüzde koyun ve çobanlar arasındaki ilişkiyi pek az biliyor. Ancak, İsa bu benzetmeyi anlattığında, insanlar onu iyi anladılar. “Ben iyi çoban’ım” dediğinde, O’nun Mezmurlar 23:1’de geçen “RAB çobanımdır” ayetine atıfta bulunduğunu anlayıp takdir ettiler. İmge sadece net olmakla kalmayıp, aynı zamanda onu canlı hale getiren duygusal değerlerle de doluydu. Kadim Yakın Doğu kültüründe ve bugün hâlâ Orta Doğu’da tüm zorluklara rağmen çobanların koyunlarının bakımına adanmış oldukları bilinmektedir. Çoban figürü, Allah’ın karakterini ve O’nun halkıyla olan ilişkisini tanımlamak için Kutsal Yazı’da kullanılan en güzel motiflerden biri haline gelmiştir.

Allah’ın halkının koyun olarak imgesi, ilginç bir imgedir. Koyunlar konusunda sahip olduğumuz izlenim, onların zararsız ve savunmasız doğasıdır. Bundan dolayı, koruma ve rehberlik için iyi bir çobana bağımlıdır. Açıkçası, aptalmış gibi görülürler. Bazen, yanlışlıkla, koyun kaybolur ve çoban onları arayacak ve tekrar sürüsüne getirecektir. Kuzular genellikle taşınmak zorundadır ve onlara ekstradan bakım gösterilmesi gerekir. Koyun bakımı için sabır ve anlayış gereklidir. Birçok yönden, bu, kiliseyi temsil etmek için mükemmel bir imgedir. Kilise üyesinin, Çoban ile ilişkisi olduğu sürece korkması gerekmez, aksine bundan kazanacağı çok şey vardır.

İsa da bu benzetmede koyunların çobanın sesini dinlemelerinin önemini vurgulamıştır. Koşullar gerektirdiğinde, birkaç koyun sürüsünü aynı kapalı alana veya ahıla yerleştirerek korumak mümkündür. Daha sonra nasıl ayrılabilirler? Tek gereken şey, çobanın ahılın kapısında durması ve çağırmasıdır. Koyunları onun sesini tanıyacak ve ona gelecektir. “ ‘Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırılar’ ” (Yu. 10:4). Çoban’ın sesini dinlemek kilise için çok önemlidir. Aslında, Allah’ın halkının birliği ve güvenliği, O’na olan yakınlıklarına ve doğrudan O’nun sesine itaatkâr olmalarına bağlıdır.

İnsanlar genellikle koyun olarak tasvir edilmeyi pek sevmezler. Yine de, bu, bizim için neden uygun bir metafordur? Bu imge bize Çoban’a olan ihtiyacımız ve sesine itaat etme ihtiyacımız hakkında ne demelidir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “İlahî Çoban,” s. 469–476, *Sevgi Öğretmeni*; “The Church on Earth,” s. 240–243, *Counsels for the Church*.

“Yeruşalim’deki Tapınak ve her yerde bulunan Greko–Romen yapılar bağlamında, Yeni Ahit yazarları, inanlıların kilisenin kutsallığını, Tanrı’nın kiliseyi kurma ve büyütmedeki rolünü, Mesih ve Ruh’un işinin doğasını ve inanlanların kilise içindeki dayanışmayı görselleştirmelerini sağlamak için tapınak benzetmesini kullanırlar. Mimari alan statik bir görüntüyü ima eder gibi görünmektedir. Bununla birlikte, metafor biyolojik imgeleme ile birlikte kullanılır ve inşa süreci genellikle vurgulanır. Statik bir imajdan ziyade, ‘tamamlanmış bir yapıya karşın, bir yapım sürecinin öyküsünü görselleştirmeye yöneltiliyoruz’. Kilise, ‘yaşayan Tanrı’nın tapınağını’ yaşamında ve öyküsünde alçakgönüllü bir şekilde kabul etmenin müthiş ayrıcalığına sahiptir. (2 Kor. 6:16).”—John McVay, “Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology,” Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church* (Hagerstown, Md.: Review and Herald®, 2013), s. 52.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ **Kilisenin Kutsal Kitap’taki imgeleri üzerine düşünün. En çok hangisini beğeniyorsunuz? Neden bunu daha çekici buluyorsunuz? Kiliseye yönelik diğer mecazlar şu pasajlarda bulunabilir: 1. Tim. 3:15, 2. Tim. 2:3–5, 1. Pet. 2:9. Bu mecazlar kilise hakkında başka neleri öğretir?**
- ❷ **“Tanrı, halkının Hıristiyan kardeşliğinin en yakın bağlarıyla birleşmesini istiyor; kardeşlerimize güven, kilisenin refahı için şarttır; dini bir krizde eylem birliği önemlidir. Dikkatsiz bir adım, tedbirsiz bir eylem, kiliseyi yıllarca düzelemeyecek güçlülere ve dertlere sürükleyebilir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, cilt 3, s. 446. Bu uyarı bize, kilisenin birliğini korumak için ne kadar dikkatli olmamız gerektiği hakkında ne öğretmelidir? Her birimizin bu kutsal görevde ne gibi bir sorumluluğu vardır?**
- ❸ **Pazar gününün çalışması, “Allah’ın halkı” olarak bile kurtuluş için asla kendi erdemlerimize değil, sadece Allah’ın lütfuna güvenmek zorunda olduğumuzu vurgular. Ashında, “Allah’ın halkı” olmamızı sağlayan şeyin, kurtuluş için tamamen Allah’ın erdemlerine güvenmek olduğunu iddia edemez misiniz? Bu, neden haklı veya geçersiz bir iddiadır?**

ÖZET: Yeni Ahit, kilisenin doğasını ve görevini göstermek için farklı metaforlar kullanır. Daha da önemlisi, bu metaforlar, Allah’ın kendi halkını dikkatle izlediğini ve onları koruduğunu bize öğretir. Bu imgeler aynı zamanda Allah’ın halkının birbirleriyle karmaşık bir şekilde bağlantılı olduklarını ve yapmamız için çağrıldığımız işi yapmak açısından birbirimize ihtiyacımız olduğunu öğretir.